

TOPlife

Helena

Když vidíte úspěchy, stojí to za to

TOP09

Vážení čtenáři,

zdá se to jen nám, nebo prázdniny utekly jako voda? Ačkoliv to dle počasí na začátku září nevypadalo, opravdu je tu podzimní období a my ho symbolicky otevíráme novým číslem časopisu TOPlife. A že letošní podzim opravdu nebude jen tak ledajaký. Už za několik málo dnů nás totiž čekají dlouho očekávané volby do Poslanecké sněmovny, které mohou přinést vytouženou změnu na politické scéně a nastolit nový kurz. Současná vládní garnitura totiž místo poklidné pobřežní plavby předvádí spíše rychlou a zběsilou plavbu ve vlnobití, jejímž jediným možným cílem je ledovec. Co taky čekat od neschopné posádky, že. Aby Česko nedopadlo jako Titanic, musíme SPOLU dorazit v říjnu k volbám!

Přestaňme se ale aspoň na moment strachovat o budoucnost naší země a podívejme se na to, jaká zajímavá témata vás ve čtvrtém čísle TOPlife čekají. Kručí vám v břiše a hledáte inspiraci na večeri? Helena Langšádlová, po-

slankyně za TOP 09, si pro vás připravila jeden neodolatelně chutný recept. A jakmile budete mít plný žaludek, můžete se rovnou vydat na túru. Miroslav Hlaváč vám v textu o své lásce k horám dá hned několik tipů, kam se vypravit. O Pavlu Klímovi, náměstkovi hejtmana Jihočeského kraje, se dozvíte, že je nejen politikem, ale také malířem, a dokonce básníkem! Tak vypadá správný renesanční člověk.

Starostka Větrného Jeníkova Martina Lisová ve svém upřímném příspěvku zavzpomíná, jak na chvíli zkazila PR premiérovi Babišovi. A doslova na koni bude ve svém textu i předseda regionální organizace TOP 09 Brno-město Tomáš Aberl. Nepřijdete ale ani o oblíbený formát rozhovoru, tentokrát se zastupitelkou města Dvůr Králové nad Labem Veronikou Tomkovou. A konečně prostějovský zastupitel Aleš Matyášek osvětlí, proč není v životě důležité triumfovat, ale zápasit.

Příjemné počtení a šťastnou ruku u voleb vám přeje

Redakce TOP 09
Jana Pleyerová,
Vladan Vaněk

Martina

Martina Lisová

Příběhy jedné starostky, která na chvíli zkazila PR premiérovi

Jsem obyčejná holka z vesnice. Větrný Jeníkov byl, je a zřejmě už i zůstane mým domovem. Je místem, kde jsem strávila prima dětství, školní roky, a pak jsem za každou cenu chtěla utéct co nejdál, až jsem se přes VelMez, Ženevu, Brno a Prahu vrátila rodit děti do rodné vsi.

To bych ale nebyla já, kdybych se tak trochu nenudila a nepotřebovala měnit svět a organizovat všechno a všechny kolem sebe. A tak jsem začala kulturou – ta nikomu nevadí. Byla první věcí, která mi po odchodu z Prahy neuvěřitelně chyběla. Proto jsem se pravidelně stávala čarodějnicí, Fifinkou, mořskou vílou, indiánkou, ale taky knihovnicí nebo organizátorkou kurzů čehokoli.

A jak to tak bývá, prolulo se to nejprve s rolí zastupitelky. Vzhledem k tomu, že jsem se věnovala naprosto bezkonfliktní oblasti, byla jsem v roce 2014 zvolena sta-

rostkou, a opustila tak neplánovaně roli učitelky. Byl to krok do neznáma.

Přišly měsíce i roky plné nadšení, fantazie, změn, plánování, ale také pochyb, náročných situací i zklamání. Homme politique se ve mně probudil naplno. Najednou se začaly vyplácet postpubertální hádky s mým tátou u nedělních „Václavů Moravců“, které mě naučily perfektní argumentaci. Ale i vzor

Stala jsem se starostkou zvědavou a zvidavou

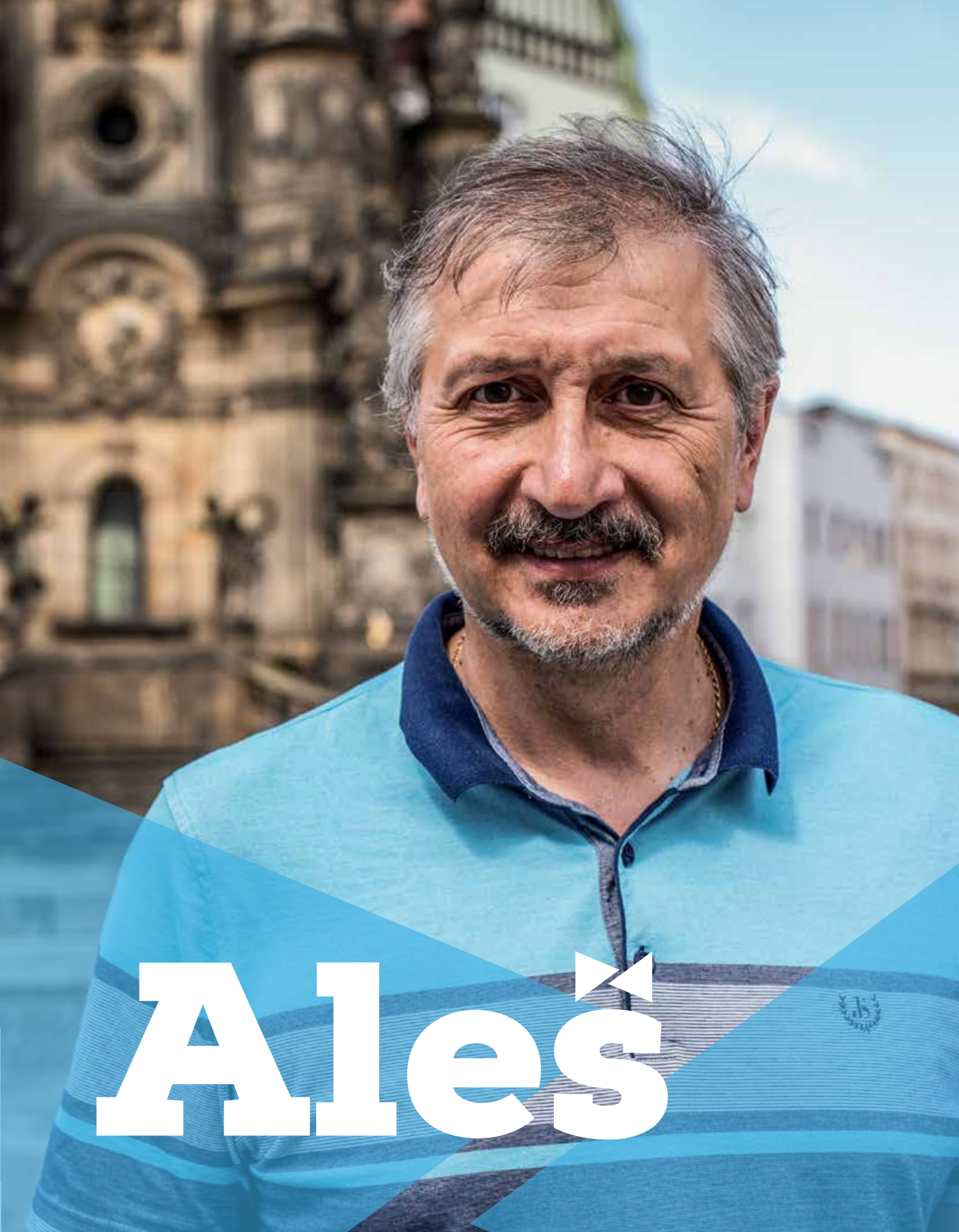
mé babi, která celý život věnovala jako učitelka dětem a měla půlku domácnosti i srdce ve škole a dodnes se nepřestala učit.

Stala jsem se starostkou zvědavou, zvidavou, ale také hltající každého, kdo ví o kousek víc. A najednou mi začala chybět právě ta opora, ty vzory a osobnosti, které by mě posouvaly dál. Přišlo tedy

na řadu rozhodnutí, zda a kam. A jak to tak v mém životě bývá, vyplynulo to samo.

AB chtěl obcím vzít kompenzační bonus. A tak se jedna bezvýznamná starostka rozhodla, že buď s tím vším sekne, nebo se ozve. Napsala dopis celé vládě, mluvila v Událostech, komentářích, dostala tisíce reakcí od starostů, ale i obyčejných lidí. Až jí jednoho večera sám od sebe zavolal Mirek Kalousek a zároveň i Miloš Vystrčil s nabídkou pomoci a s varováním, že to tak AB nenechá. Nenechal. Zavolal taky. V neděli večer. Aby jí sdělil, že mu kazí PR a že se má Jeníkov za jeho vlády vlastně skvěle.

Jeníkov se má fajn. Ovšem ne díky AB, ale díky lidem, kteří dnes a denně nalévají do obce život. A ta bezvýznamná starostka už si i díky „Mirkovi“ a TOP 09 nepřipadá tak bezvýznamná a sama.

Ales

Aleš Matyášek

Není důležité zvítězit, ale zúčastnit se

Prázdniny jsou za námi a já se ohlížím za nimi. S přízrakem pandemie covidu byly dosti originální a svým způsobem vzrušující. Letos je to 40 let, co jsem jako student matematiky Přírodovědecké fakulty UP Olomouc předstoupil před skupinu 10letých dětí a začal svou trenérskou dráhu u bazénů. Od té doby uplynulo mnoho vody. Tehdejší prcci jsou dnes již rodiči. Trenéřina mi dala mnoho. Radošti i starosti. Vlastně i kvůli ní jsem dnes již jedenáctým rokem zastupitelem v Prostějově, kde jsou mým tématem (nikoli jediným) podmínky rozvoje sportu hlavně od těch prvních krůčků každého budoucího šampióna.

Ne každý však dosáhne na medaili, jak jsme to viděli třeba na letošní první covidové Olympiádě v historii. Klobouk dolů před všemi, kteří tam byli. A nemusí mít ani tu medaili. Coubertinové „L'impor-

tant dans la vie ce n'est point le triomphe, mais le combat, l'essentiel ce n'est pas d'avoir vaincu mais de s'être bien battu," je u nás známá lyrická zkratka „Není důležité zvítězit, ale zúčastnit se.“ Leč to důležité se vypouští, a tak je na místě si zvláště v této době připomenout Pierra de Coubertina nejen jako otce Olympijských her, ale jako proroka (snad mi pan baron odpustí) doby covidové.

Ano, v životě nejsou důležité triumfy, ale právě ten zápas, který si život žádá od každého z nás. Od minulého jara zvláště. Lockdowny,

plnit beze zbytku. Žádná prázdninová pauza. Co jsme zameškali, pokusili jsme se dohonit. Tréninky jely naplno, potom tábor v Boršově. Zápas přinesl úspěch. Nikdo se „nepodělal“ (byl jsem tam coby kuchař) ani covid nechtyl.

Potom nervy se soustředěním na Slovensku, které 14 dní před odjezdem padlo kvůli podmínkám vstupu. Hektické shánění jiné lokality, nervy jako špagáty. Děcka přece po všech těch brzdách musí někam vyjet. Petrův kámoš z Rakouska během dne z Olympiády v Tokiu vyřídil kontakt v Bundessport und Freizeitzentrum. Během týdne všechno klaplo a jeli jsme. Tohle nevymyslíš. A tak 40 dětí prožilo kvalitní tréninkový camp ve skvělém prostředí ve sportovním areálu v Maria Enzersdorfu. Ano pane barone, „l'essentiel c'est s'être bien battu.“ A to SPOLU určitě zvládneme.

V životě nejsou důležité triumfy, ale právě ten zápas, který si život žádá od každého z nás.

on-liny, nabourané úplně všechno. Partě lidí kolem prostějovského plavání se ten zápas podařilo na-

Miroslav

Miroslav Hlaváč

Dokud máme vnitřní svobodu, není tak zle

Proč lidi vlastně lezou na hory? Protože tam jsou! Tak kdysi odpověděl horolezec George Mallory na otázku, proč se pokouší vylézt na Mount Everest. Vystihl to dokonce. Já sám žádný velký horolezec rozhodně nejsem, ale hory se mi dostaly pod kůži hned po první výpravě, kdy jsme s kamarády podnikli přechod pohoří Rodna v Rumunsku. Týden mimo civilizaci, kdy vám společnost dělají jen stáda ovcí, ale hlavně nekonečné výhledy, svěže zelené kopce, rychle pádící horské bystřiny, průzračně čistá jezera nebo kamenitá skaliska, to je ten nejlepší lék na spoustu nemocí (nebojte, nejsem odpírač očkování, takže do toho nepočítám koronavirus ani puchýře na nohách).

Od té doby hory zahrnuji do většiny plánů na dovolenou. Skoro v každé evropské zemi najdete zajímavou horu a ještě se mi nestalo, že bych nějakého výstupu litoval.

Ať už to byl slovinský Triglav, rakouský Grosser Priel, nebo skotský Ben Nevis.

Co přesně pro mě cestování a s tím spojené výstupy znamená, jsem si nejvíce uvědomil během pandemie koronaviru. Její začátek a vyhlášení celostátní karantény mě zastihlo na Šumavě. Když jsem se díval na jen několik kilometrů

hranice a vystoupat na nejvyšší horu Rumunsku.

Hory jsou pro mě symbolem svobody, protože se v nich rázem stane součástí obrovských masivů, nedozírných propastí, strmých srázů i ostrých zasněžených vrcholků a trable necháte v údolí. Na horách je ale důležitá i osobní odpovědnost. Každý musí dobře odhadnout své síly, i na nízkou horu se dobře připravit a mít respekt z hor při špatném počasí. Každý zodpovídá za sebe a sebemenší chyba se může vymstít. To jsou

V horách se vám svoboda ukáže v celé své kráse

vzdálené kopce, od kterých mě dělila uzavřená státní hranice, byl to dost nepříjemný pocit. Neumím si ani představit, jaké pocity museli zažívat lidé v minulém režimu, pro které nebyly ty pár kilometrů vzdálené kopce nedostupné jen na chvíli, ale trvale. Jsem vděčný, že v mém případě to byla jen dočasná záležitost a že už letošní léto jsem se mohl znovu vydat za

i dvě hodnoty, které pokládám za důležité v politice: stát by nám neměl zbytečně diktovat, co máme dělat, ale zároveň by měl každý přijmout svůj kus odpovědnosti za zemi, ve které žije. A svoboda? Bez té by život stál za houby. Dokud ji máme, není tak zle. A jestli si ji neuvědomujete, jděte do hor, tam se vám ukáže v celé své kráse.

Helena

Helena Langšádlová

Když vidíte úspěchy, stojí to za to

Práce poslankyně je mimořádně zajímavá, pestrá a rozhodně má smysl. Ještě dnes si vzpomínám, jak jsme před několika lety připravili úpravu na posílení pěstounské péče. Ta vedla k tomu, že více než dva tisíce dětí vyrůstají v rodinném prostředí, a ne v ústavech. Dostává se jim tak dětství, které si nepochybně každý zaslouží. Lhala bych, kdybych řekla, že to nestálo žádné úsilí. Ostatně celkově je naše práce časově náročná, ale když vidíte úspěchy, stojí to za to.

Kromě toho, že jsem poslankyně, jsem také manželkou, maminkou, a dokonce i babičkou. Domácí práce se mi tak nikdy nevyhnuly a já se nemohla vyhnout jim. Bohužel ani těm, které jsem v oblíbě rozhodně neměla. Nikdy bych nevěřila, že za ně budu vděčná a že po maratónu zasedání pléna Poslanecké sněmovny budu ráda žehlit a práť.

Největší relaxací se pro mě stalo vaření. Stát v kuchyni, míchat v hrnci skvělé ingredience a kombinovat množství chutí mě uklidňuje. A možná to bude znít jako klišé, ale když uvaříte jídlo, které všem chutná, hřeje vás to u srdce. Přísloví „láska prochází žaludkem“

Řídím se heslem, že v jednoduchosti je krása

platí pro kuchaře i strážníky. Při vaření se řídím heslem, že v jednoduchosti je krása a že kombinací čerstvých rajčat, sušených rajčat a rozmarýnu se nedá nic zkazit. Podělím se s vámi tak o jeden tajný recept, se kterým je úspěch téměř zaručený. Budete potřebovat kotlety (lze ale použít i kuřecí či krůtí maso), sůl, pepř, sušená rajčata, čerstvá rajčata a rozmarýn. Kotlety lehce naklepete, osolíte, opepříte a opečete na pánvi. Přidáte sušená rajčata, čerstvá rajčata (nejlépe ze zahra-

dy) a rozmarýn, dáte do pekáčku a pečete přibližně hodinu, dokud rajčata nepustí šťávu. I rozmarýn doporučuji využít domácí, dodá jídlu opravdu bohatou chuť. Sama ho na zahradě pěstuji, takže vím, o čem mluvím.

Jako příloha se mi nejvíce osvědčily brambory hojně posypané domácí petrželkou nebo ope-

čené brambory. Brambory umyjí, nakrájím na plátky nebo na měsíčky, osolím a případně okořením, zakápnu olejem a promíchám. Potom je rozprostřu na pečící papír a strčím do trouby. Nezapomeňte určitě na salát. Ten však nechám na vašem výběru. Za mě je přes léto nejlepší okurkový s cibulí, rajčatový nebo s kombinací zeleniny, která vám dozrává na zahradě.

Přeji dobrou chuť!

Tomás

Tomáš Aberl

Neustanu, dokud se mi nepodaří zlepšit svět

Právě startovala Velká cena Zduchovic v parkurovém skákání. Chystal jsem na tenhle závod velmi pilně. Věděl jsem, že když jej zvládnou, kvalifikuji se mezi zhruba 30 nejlepších českých jezdců a utkám se s nimi na republikovém šampionátu. O hodinu později už jsem měl jasno. Mám to v kapse. Tenkrát jsem ale vůbec netušil, že to je má poslední velká cena a na mistrovství se nepodívám.

Má klisna Athéna si o 14 dní na to poranila nohu. To se nakonec ukázalo jako zranění, které nám už nedovolilo společně závodit. Byl to pro mě opravdu šok. Přišel jsem o jeden z mých celoživotních cílů, na který jsem léta trénoval. Ale všechno zlé je pro něco dobré. A tak začala má cesta k politice a veřejnému životu. Víím, že to zní trošku jako začátek knihy Andreje

Babiše. Příběh je však úplně jiný.

V TOP 09 jsem tou dobou byl už rok a půl, ale politika mě zajímala celý život. Rád jsem přemýšlel,

Jezdectví je především o spolupráci

jak by se daly věci dělat jinak a lépe a jak bych mohl světu kolem sebe pomoci. Kvůli ježdění jsem ale nikdy neměl dost času. A najednou tu byl. Sportovní úspěchy mi sice unikaly, o to víc jsem se ale začínal nořit do dění kolem sebe, do politiky. I tam se začaly brzy dostávat úspěchy. Stal jsem se předsedou TOP 09 Brno a jedním ze čtyř kandidátů do Poslanecké sněmovny za TOP 09 na jižní Moravě na kandidátce koalice SPOLU.

K tomu mi pomohly i zkušenosti

nabyté u koní. Jezdectví je především o spolupráci. Spolupráci se zvířetem, které je 8x těžší jak vy, a přesto k vám chová ohromný respekt, poslouchá vás, má k vám úctu, aniž byste jej nějak nutili. Je to zkrátka snaha o dokonalou symbiózu, která se nějakou dobu buduje. To člověka učí, jak opravdu naslouchat a být dobrým lídrem. Jak se zlepšovat a předávat své schopnosti. A hlavně – jak být trpělivý a nevzdávat každodenní práci, i když občas já nebo kůň nemáme svůj den.

I díky tomu neustanu, dokud se mi nepodaří svět kolem zlepšit. Někdy zkrátka nejde vše podle původního plánu. Nemohl jsem se sice poprat o titul mistra České republiky, díky mnohaleté práci se čtyřnohými parťáky se mi v ní ale možná podaří něco změnit k lepšímu.

Pavel

Pavel Klíma

Svůj život s pokorou opírám o plátno a metaforu

Považuji se za celoživotního pedagoga, resp. ředitele školy. Změna filozofie českého vzdělávacího systému je mým tématem. Poslední rok se věnuji naplno politice jako náměstek hejtmána Jihočeského kraje pro školství. Přesto (nebo právě proto?) si svůj život s pokorou opírám o plátno a metaforu. Neznamená to nic jiného, než že právě probíhá v tábořské Galerii U Radnice výstava mých obrazů s názvem Zahrada Dr. Hirsche a že při příležitosti vernisáže proběhl křest básnické sbírky Rychlé nebe s pětadvaceti mými veršovánkami.

Přestože se jedná výstavu k mým padesátinám, rozhodně jsem ji nepojal retrospektivně. Vystavuji díla z posledních dvou let. Svoje pojetí krajiny na hraně abstrakce s vědomím toho, že vše o krajině už tu bylo.

Nejde o obraz jako takový, jde o zážitek tvoření

Malování obrazů jsou pro mě výlety, které jedinečnou atmosférou mohou na plátno přinést neopakovatelnost chvíle, energii. Je to způsob komunikace s kraji-

nou, barvami a Dr. Hirschem. Nejde o obraz jako takový, jde o zážitek tvoření.

Často výlet nekončí podpisem v rohu obrazu a vrchním lakem, ale nechá po sobě i několikaverší poplatné právě oné chvíli. Mnohé básničky tak ve sbírce mají i „svůj“ obraz, vznikly totiž opravdu tak do hodiny od dokončení. Ve sbírce Rychlé nebe přináším dílka zádu-
mčivá i rozverná, lehce duchovně opřená o víru i o lásku dvou lidí. Jsou metaforickým prepisem mých rozhovorů s Dr. Hirschem.

Veronika

Veronika Tomková

Z Paříže až do Venezuely

Jak jsi vstoupila do politiky?

V roce 2011 jsem končila studium, vracela jsem se ze stáže ve Francii do Dvora Králové nad Labem a měla „to do list“, na kterém stálo: prevence! objednat se k zubaři, na gyndu, podat si přihlášku do TOP 09 a chystat svatbu. Ten vstup do politické strany jsem viděla jako jedinou cestu, jak měnit město, kde chceme založit rodinu, v ještě lepší. Vznik TOPky, její hodnoty a drive mi tehdy přesně padly do noty. A hlavně okruh fajn lidí, mezi které nebyl problém zapadnout.

Zaujetí politikou není u „holek na vdávání“ úplně běžné. Představuji si, jak jsi trávila studia kavárenskými debatami se studenty politologie.

To vůbec. Pár předmětů na univerzitě se týkalo politických systémů a stran a já tyhle teorie opravdu neměla ráda. Čas jsem trávila

tréninky, hraním softballu, dojížděním a studiem. V mém prvním zaměstnání na městském úradě

Láká mě udolávat to naše maloměstské švejkování

jsem konečně viděla, jak mechanismy veřejné správy, kterou jsem studovala, fungují v praxi. Všechny ty procesy jsou docela těžkopádné. A to mě asi láká, ta výzva to rozhýbat a postupně udolávat to naše maloměstské švejkování.

Ernest Hemingway kdysi baseball označil jako nejrychlejší šachy na světě. Platí tahle paralela i pro softball?

Beze zbytku. Vždyť softball se z baseballu vyklubal a od roku 2013 máme společnou World Baseball Softball Confederation. Nedám na tenhle sport dopustit. Uplatní se v něm jakýkoliv hráč – čahoun i precek, střízlík i baculka,

přirozený talent i nešikovný dřič. Nakonec já jsem toho důkazem. Za školu jsem v atletice nikdy nezávodila, gymnastika byla noční můra. Trenéři ze mě ale dokázali vykřesat nejlepší nadhazovačku na ME juniorek v Paříži 2004. A o 6 let později jsem měla tu čest reprezentovat Českou republiku na MS ve Venezuele.

Propsal se softball nějak i do Tvých politických aktivit?

Softball přímo ne, ujíždím ale i na běžkování a cyklistice. Právě cyklodopravě a výstavbě cyklostezek se věnuju jako zastupitelka a projektová manažerka. Chci dotáhnout Labskou cyklostezku z Kuksu do Krkonoš a zasadit se o rychlejší výstavbu nejen dálkových cyklostezek a všeho, co k tomu patří. S tím je spojené i přetváření veřejného prostoru, který má lákat k chůzi, jízdě na kole nebo koloběžce.

